

במדבר

ד' סיון תשפ"ה

גליון מס' 477

אפריון שלמה

המרכז הרוחני

לע"נ משה בן רחמה לע"נ אלברט אברהם בן חנה
לע"נ מרים בת אסתר לרפואת אבלין בת גורגיה
לרפואת שלמה בן מרים הי"ו

הדלקת נרות: 19:00
נץ החמה: 05:31
צאת שבת: 20:20
צאת שבת ר"ת: 20:53

קבלת התורה

מצות ספירת העומר נלמדת מהפסוק שנאמר בתורה: "וספרתם לכם ממחרת השבת".

חז"ל דרשו שהכוונה למחרת יום טוב הראשון של פסח...

אני לא מבין, אם הכוונה שמתחילים לספור למחרת יום טוב, אז שהתורה תכתוב 'ממחרת יום טוב'!

למה צריך לכתוב 'ממחרת השבת'?! למה צריך לעקם את הפשט?! ובאמת באו הצדוקים ועשו מזה מטעמים... אז למה?!

אם היה כתוב ממחרת יום טוב, לא היו שאלות ולא היה בלאגן... באיזה תאריך היתה קבלת התורה: ב-ז' בסיון קיבלנו את התורה...

אבל אם סופרים חמישים יום מפסח זה יוצא ב-ו' סיון...

את חג השבועות אנחנו חוגגים ב-ו' סיון, לא ב-ז'...

נכון, אבל בזמן מתן תורה משה רבנו הוסיף יום מדעתו.

נאמר לו על ימי ההגבלה "וקידשתם היום ומחר".

משה רבנו עשה היקש בין היום למחר...

מה מחר לילו עמו, אף היום לילו עמו. והואיל והיום כבר הלילה עבר, זה לא נקרא יום הגבלה, ולכן הוא הוסיף עוד יום אחד!

הקב"ה אמר לך היום ומחר, ואתה אומר מחרתיים...

אם הקב"ה התכוון למחרתיים, שיגיד מחרתיים!

למה זה צריך לבוא בצורה כזו שיוצאים מהפשט?!

התורה מתחילה באות ב' ומסתיימת באות ל'...

התורה שבע"פ מתחילה באות מ' והגמרא מתחילה באות ת'...

חצי מהאותיות שייכות לתורה שבכתב וחצי לתורה שבע"פ.

בלי תורה שבע"פ אין תורה שבכתב!

צריך להניח תפילין... "וקשרתם לאות על ירך"...

מישהו אמר לך מה לקשור? איפה בדיוק לקשור?

איפה כתוב בתורה שמניחים בכלל ריבוע?! ומי אמר שזה שחור?!

תהפוך את התורה... זה לא כתוב... אין אפילו מילה!

זו תורה שבעל פה – הלכה למשה מסיני!

ובלי תורה שבע"פ, אין תורה שבכתב!

תורה שבע"פ כוללת את י"ג המידות שהתורה נדרשת בהם...

וזה היסוד של כל התורה כולה.

כל מי שהיה בחתונה, ראה שמקדשים בטבעת...

אין מנהג אחר, כל ישראל נוהגים לקדש בטבעת!

טבעת זה קידושי כסף... אין בתורה קידושי כסף!

אלא למדו קיחה קיחה משדה עפרון, וכל ישראל נוהגים כך!

כדי לחנך אותנו שעיקר העיקרים של התורה זה שהיא נדרשת ב"ג מידות, ומי שלא דורש אותה כך אין לו אפילו תורה שבכתב, הקב"ה

ביקש ממש "וקידשתם היום ומחר". אמר משה: אבל היום זה

כמו מחר, כי יש היקש. אמר לו הקב"ה: יפה מאוד, לזה התכוונתי!

גם מעמד הר סיני, יהיה לפי התורה שבע"פ! לחג השבועות אין

תאריך... חכמים קובעים את התאריך שלו! למה?

כי אם אין לך תורה שבע"פ אין לך תורה גם מסיני!

כפתורים

כשרי' אלחנן וסרמן נסע לאמריקה לאסוף כסף לישיבה שלו, הוא נפגש עם גבירים ונדיבי עם, אבל לא כ"כ הצליח במשימה שלו... הוא כבר חשב לחזור לברנוביץ'...

אבל אז הוא שמע על גביר אחד, מר שניידר שמו, שהוא בעל מפעל ענק לבגדים... אבל אין לו אפילו ריח של יהדות.

אחד מידידיו אמר לו: "אין לך אפילו מה לנסות...", אבל אז הוא נזכר שר' אלחנן והגביר הזה מגיעים מאותה העיירה...

"הגביר הגיע מאותה עיירה שבה גדלת, אתה הכרת את

אפריים שניידר?!"

"בטח", השיב ר' אלחנן, "למדנו ביחד בחיידר..."

טוב, ניסו לקבוע פגישה, אבל התשובה היתה: "אני לא נפגש עם רבנים". ורק אחרי שאמרו לו שהפגישה היא עם מישהו

מהעיירה בה הוא גדל, הוא נענה והסכים להיפגש...

איך שר' אלחנן נכנס למשרד שלו, הגביר זיהה אותו מיד...

"אלחנן, מה אתה עושה פה?! לא ראיתי אותך למעלה מ-40

שנים... מה נשמע?!"

השניים שוחחו בנעימים והעלו זכרונות מהילדות ברוסיה.

לאחר כחצי שעה, שאל הגביר את ר' אלחנן: "מה מביא אותך לאמריקה?!"

אמר לו הרב: "אתה יודע בליטא קר מאוד... נפל לי כפתור

אחד מהמעיל, ושמעתי שיש לך מפעל גדול לבגדים... אז הגעתי לכאן משום שחשבתי שאולי תסכים לסדר לי את הכפתור".

"נו, באמת", השיב הגביר, "למה באת?!"

"אני רציני לגמרי", אמר הרב, "אם לא תסכים אני אמצא

מישהו אחר שיסכים לתפור לי את הכפתור..."

מר שניידר החליט לשחק במשחק של ר' אלחנן, לקח אותו לתוך המפעל, שם ישבו מאות חייטים, והם נכנסו למחלקת

הכפתורים... הוא ביקש מאחד העובדים לתפור לר' אלחנן

כפתור חדש. והחייט מיד תפר לו כפתור, לקח את המעיל

לגיוחו, והמעיל יצא חדש דנדש!

אמר לו ר' אלחנן: "תודה רבה, אני בטוח שעכשיו אני אוכל

להסתדר בקור הליטאי..."

מר שניידר רץ אחריו ואמר לו: "לא באת עד לאמריקה, מרחק

הפלגה שבועיים לכל צד, בשביל לתפור כפתור..."

"אתה צודק, אבל מה עם הנשמה שלך?! היא נדדה ממקום

הרבה יותר רחוק מברנוביץ'! נראה לך שהיא עשתה את כל

המסע מכסא הכבוד עד לכאן בשביל לעסוק בכפתורים?!"

הגביר התחיל לבכות, והפך ליהודי כשר ותומך של הישיבה.

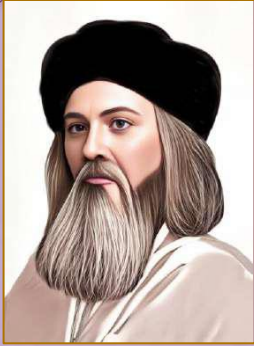

הפינה הרגילה

"וואת כל העדה הקהילו באחד לחודש השני, ויתילדו על משפחותם לבית אבותם".
אומר המדרש: בשעה שקיבלו ישראל את התורה, נתקנאו אומות העולם בהן, מה ראו אלו להתקרב יותר. סתם הקב"ה פיהם ואמר: הביאו ספרי יחוס שלכם כשם שהם מביאים...
מה הקשר בין יחוס לקבלת התורה?! אם ג'ורג' או מוסטפה רוצים להתקרב... הם רוצים תורה... למה לדחות אותם בגלל שאין להם יחוס?!
כשאחד מעם הספר מחבר ספר, בין אם זה פירוש על התורה, או ספרי פוסקים או אגדה, עיקר החכמה בספר זה להבין את דברי הקדמונים... בדרכי הספר סובב והולך על דברי רבותינו הראשונים וניסיון לבאר אותם או לפרש אותם... הגמרא מנסה לבאר את המשנה, ודברי הראשונים מנסים לבאר את הגמרא, וספרי הפוסקים להבין את דברי הראשונים... ככה זה. אם אחד יבוא ויחדש חידוש שהוא סותר את דברי חז"ל, מיד כל העם בוז יבזו לו...
אין כניסה לארון הספרים היהודי!
ואם אדם זכה להבין עומק מחודש או מאמר סתום מדברי רבותינו הראשונים, הוא ישמח שמחה גדולה שהוא זכה לכוון לדעתם!
ואילו הוא לא הצליח להבין, הוא לא יחלוק עליהם ח"ו... אלא יכתוב לא זכיתי להבין.
אנחנו רק בבחינת ננס על גבי ענק, אנחנו קטנים. אבל אצל אומות העולם בדיוק ההיפך...
עיקר החידושים של חכמי הגויים הם דווקא לסתור ולנתוץ את כל מה שקדמוניהם כתבו, ולהוכיח אחרת... הם הצודקים, הם הנבונים!
אומר המדרש: אם הגויים רוצים לקבל תורה, שיביאו ספרי יחוס כמו עם ישראל...
שיתייחסו לאבותיהם כאל ענקים ויהיו בעיניהם קטנים, שלא יאמרו שאבותיהם טעו!
כי אם כך, בסוף הם יבואו לחלוק גם על התורה!

צדיקים

רבנו אהרן הכהן רוזנפלד זצ"ל

בעיר מז'ביז' היה עשיר גדול, שליבו לא היה שלם עם הבעל שם טוב, ואצלו היה מלמד אחד, למדן מופלג, בעל מידות, ובכל דרכיו משכיל. וגם הוא הלך בדרכי בעל הבית שלו, והרחיק עצמו מן הבעל שם טוב. ואם הגביר לא היה חשוב בעיני הרב, הנה רצה מאד לקרב את המלמד לעבודת ה', כי ראה בו כלי מוכן לקבל כל טוב. אבל עם כל רצונו הטוב, לא ידע איך לפול דבר, כי היה חרוק ממנו מאד, ובעל הבית שמר עליו שמירה מעולה. וכך נמשך הדבר זמן רב, ולא קרב זה אל זה, עד שבא בעל החלומות ופרץ את המחיצה.

ומעשה שהיה כך היה: לביל שבת אחד חלם המלמד, שהוא הולך ומטייל בחוצות העיר מז'ביז', ובלכתו ראה ארמון אחד נאה, מהודר

בהידור שאין כמותו. תמה מאד למראה הפלטיק, כי עד היום לא ראה אותו. עמד מרחוק והביט בו בפלטיק, והוא כולו בנוי בטעם, הוד והדר סביבו, ולא בשעה עינו מראות אותו. וכל כמה שהרבה להסתכל בו, ראה יותר את גדלו ורוב תפארתו. אמר בלבו: "כל זה אני רואה מרחוק, לא ראיתי רק את חומר הבניין וגדלו, אתקרב ואראה את הדרתו המלאה, את החיטובים והציורים היפים". וכאשר התקרב ונתן את לבו ליופי המלאכה, התפלא מאד בראותו בכל שטח קטן חכמה רבה, מלאכת מחשבת, שרק חכמי לב יודעים לעשות מלאכה כזו. ונפשו כלתה לדעת מה בפנים ההיכל. לפתע ראה חלון אחד פתוח. ניגש לראות מה בפנים, הביט וראה אל הבעל שם טוב, וכל החבורה הקדושה שלו, מסובין לשולחן, והוא יושב בראש ואומר דברי תורה. שמע קצת מדבריו והתלהב מאד, רץ אל הדלת, פתח אותה ואמר לבוא אל ההיכל פנימה. אך על הסף מבפנים עמד משרת, וכאשר דרכה כך גרלו על הסף, דחפו המשרת ולא הניחו לבוא פנימה. הצטער המלמד צער רב, כי הדברים, שיצאו מפי הבעל שם טוב, הלהיבו אותו מאד, ורצה לשמוע אותם בכל נפשו. מה עשה! הלך ועמד ליד החלון, הסתאזו ושמעו את כל דבריו הקדושים. וכאשר כילה הבעל שם טוב את דבריו, הקיץ המלמד משנתו, וראה והנה חלום. ותפעס רוחו, ומשיקשקש לחזור על דברי התורה ששמע, ראה שהם מתקנים מאד. ומרוב מתקנות חזר עליהם שתיים ושלוש פעמים, עד שפגלה עליו תרדמה שוב, וישן עד הבוקר. הבוקר האיר, המלמד קם ממשכבו, וזכר את החלום בבירור גמור. כשבא לחזור על דברי התורה ששמע, לא ידע להעלות אף דיבור אחד, הוא שכח אותם לגמרי. הצטער מאד על שכחה זו, ומרוב צער היה כמבולבל, וכשעמד להתפלל הייתה תפילתו טרופה בפיו. בסעודת שחרית ישב על יד השולחן משתומם, ראה אותו בעל הבית בכך ושאלו: "מה יוסו מיומיוס!", ולא ענה לו מאומה. חזר ואמר: "אם חלמת חלום לא טוב, הרי אפשר להיטיב בפני שלושה האהובים עליך", אך הוא יושב ושתק. ככלות הסעודה רצה ללכת אל הבעל שם טוב, אולם נזכר בדחיפה שדחפו המשרת בחלום, וחשש מאד שמא יהיה גם כן בהקצף, ולא הלך. וכך ישב כל היום, והיה שרוי בצער גדול, ולא ידע מה לעשות. בסעודה השלישית, ישב הבעל שם טוב עם החבורה הקדושה, כדרכו. כשהגיעה השעה לומר תורה, אמר: "לכו אל המלמד היושב בבית הגביר הידוע, ותגידו לו שיבוא לכאן". שמעו המסובים והתפלאו מאד, כי ידעו כולם, שהוא מתרחק ממנו. אבל עשו כדברו, ושלווה איש אל בית הגביר להגיד למלמד, שהבעל שם טוב קורא לו, שיבוא אליו מיד. וכאשר בא אליו השליח ואמר לו, שהבעל שם טוב קורא לו, מיד קפץ ממקומו, דילג על השולחן, ורץ כמשוגע, נכנס לבית המדרש, ומצא את הבעל שם טוב יושב על יד השולחן עם כל החבורה, ומתחיל לומר דברי תורה. הקשיב המלמד רב קשב, ושמע את כל הדברים שכבר שמע אותם מפיו בחלום, בעמדת יד חלון הארמון, לא חסר אף דיבור אחד. עמד ושמע ברוב עניין כל הזמן, וכשכילה לדבר, נפל לארץ והתעלף. ניגשו אליו מיד בני אדם לעוררו, וכשתעוררו שוב ושבה רוחו אליו. אמר לו הבעל שם טוב בבדיחות הדעת: "לו היית שומע דבר חדש ומתפעל כל כך הייתי מבין, אבל אצלך, ששמעת כבר את כל הדברים האלה בלילה, מה כל הרעש! הלא אין בהם שום חידוש כלל". כל המסובים שישבו סמוך לבעל שם טוב, שמעו את דבריו ולא הבינו, מה הוא אומר, רק המלמד ידע מה הוא שח. אז ראה והבין את גדולתו ורוב קדושתו, וידע כי מאת ה' הייתה זאת, שיתקרב אליו. ומאותו היום התרחק מבעל הבית שלו, יצא מביתו ובא אל הבעל שם טוב, למד דרכיו והלך בהן, והיה חסיד גמור.

מלגה לברית מילה

אפריון שלמה מעניקה לאברכים שלומדים יום שלם,

מלגה על סך 500 ש"ח לברית מילה ע"י המוהל

עמרם דהוקי 0548-488555

מלגה ע"ס 1,500 ₪ לברית בשבת

בשכונות בית וגן, קריית יובל והסביבה

נא לא לקרוא בשעת התפילה

העלון טעון גבייה